

DOI

Amanda și Rudger și-au petrecut prima parte a vacanței de vară mai mult în grădină. Să au construit o ascunzătoare în capătul cel mai îndepărtat, sub un tufiș plin de spini, iar el a văzut prin ochii ei cum locul se transformă.

Intr-o zi, ascunzătoarea lor era o navă spațială care ateriza pe o planetă foarte îndepărtată. Se cățărau afară printre ghimpi, având mare grija să nu-și găurească costumele de astronaut, și păseau pe suprafața nouului și ciudatului lor cămin cu mare

încetineală, în salturi mari, stimulați de gravitația redusă. Se minunau în fața formațiunilor neobișnuite de roci și a lunilor numeroase de pe cer, apoi vănuau animalele stranii de mărimea unor pisici care locuiau în acea lume îndepărtată.

În altă zi, ascunzătoarea devinea nacela unui enorm balon cu aer cald, care îl ducea în vârful unui platou stâncos situat la mulți kilometri deasupra junglei umede și lipicioase din America de Sud. Se provoca unul pe celălalt să se uite peste margine (sau mai degrabă Amanda îl provoca pe Rudger să se uite, iar, când el refuza, o făcea ea însăși, ca să-i arate cât era de ușor) și vănuau animalele stranii de mărimea unor pisici care existau acolo sus de milioane de ani.

Alteori ascunzătoarea lor devinea un iglu, iar grădina strălucea inghețată; sau era un cort de nomazi, gros și negru, iar grădina se transforma într-un deșert prăfos de culoarea alunei, ars de soare; sau era un tanăr din viitor care se rostogolea fără încetare peste terenuri fără poteci, pline de crateră și de noroi.

Indiferent în ce se metamorfozau, Oven, pisica mamei Amandei, îi urmărea atentă de pe terasă, așteptând momentul în care Amanda urma să-o vadă. În ochii plini de imaginea ai Amandei, Oven ajungea mereu să joace

rolul extraterestrului, sau al tigrului, sau al dinozaurului care trebuia să vâneat.

Uneori lui Rudger îi se părea că Oven îl vedea. Îi surprindea privirea când tocmai se spăla pe un umăr și rămânea așa, îngrijorată, cu limba roz atârnând afară, dar apoi pisica clipea, căsca, se întorcea, ridica o labă și începea să se lingă printre ghearele rășchirate ca și cum n-ar fi văzut de fapt nimic. Așadar, cine putea să știe?

Ei bine, după ce s-a mai gândit, Rudger și-a zis că Oven știa, dar întrucât era pisică, iar pisicile nu vorbesc, nu-i rămânea decât să se resemneze și să trăiască mai departe fără să știe.

Într-o zi, Rudger și Amanda explorau un complex de peșteri adânci și întunecoase, întinse pe nemărați kilometri sub scară. Miroseau a igrasie, a liliuci și a apă care picura pe perete. Amanda tocmai se plângea că Rudger uitase să aducă o tortă, când a sunat soneria de la intrare.

Eoul clopoțelor a reverberat prin peșteri și cei doi copii au auzit-o pe mama Amandei îndreptându-se bombânind spre ușă. Lucra la ea în birou și nu-i plăcea să fie deranjată.

— Da! s-a cam răstătit ea când a deschis ușa.

— Bună ziua, a zis o voce gravă pe care Amanda nu a recunoscut-o. Fac o cercetare în zona dumneavoastră. V-ar deranja să vă pun câteva întrebări?

— Despre ce anume?

— Este vorba despre un sondaj, a răspuns vocea.

A urmat o pauză lungă, ca și cum ar fi crezut că răspunsul era suficient, apoi a adăugat:

— Despre Marea Britanie de azi. și despre copii.

— Nu sunt sigură, a zis mama Amandei. Aveți vreo legitimație?

— Legitimație?

— Da, ceva care să arate cine sunteți.

— Cine sunt? Mă numesc Bunting¹, doamnă. Ca pasarea,

— Ca pasarea?

— Da. Presura sură, de exemplu. Mai sunt și altele...

— Da, da, i-a dat dreptate doamna Shuffleup. Aveți ceva care să dovedească asta?

— Să dovedească înrudirea cu pasarea? a zis bărbatul. Nu. Nu, n-am nimic de genul acesta. Ornitologia nu este...

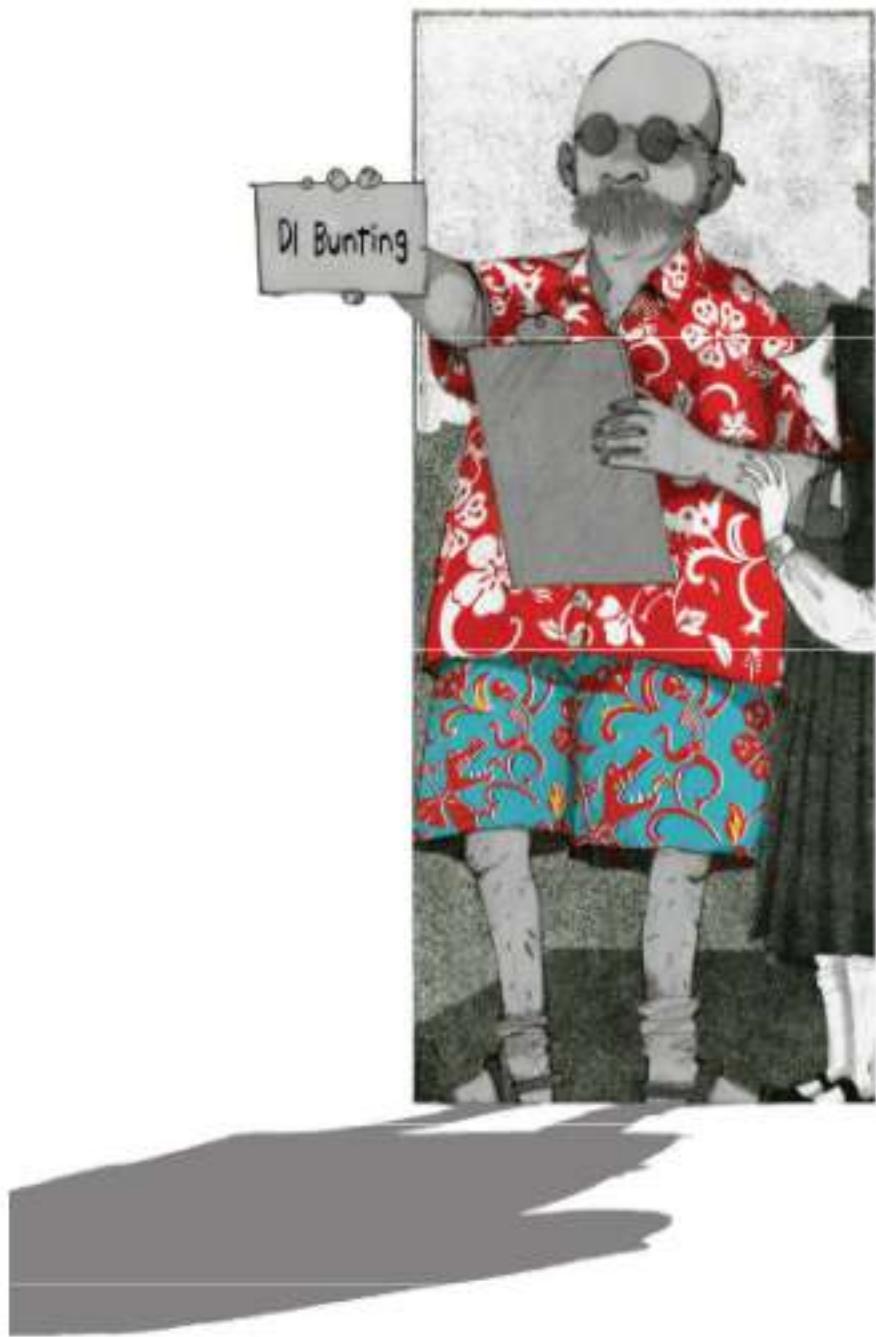
— Nu, l-a întrerupt mama Amandei. Mă refer la un act de identitate. Să dovediți că sunteți cine spuneți.

Domnul Bunting a tușit ușor, ca și cum se simțea jignit (dar numai puțin), apoi a spus:

— Da, desigur. Am un ecuson, uitați!

Amanda se strecuse deja în hol. Îl lăsase pe Rudger în gura peșterii de sub scară, ca să nu-și piardă locul în aventură (cam la fel cum lași un deget într-o carte atunci când vorbește cineva cu tine). S-a dus în vârful picioarelor până în spatele mamei și a îmbrățișat-o. Mamelor le plac astfel de gesturi. Pe urmă, Amandei i-a venit ușor să-și bage nasul.

¹ Presură (în engleză, în orig.). (N. tr.)

S-a uitat pe lângă mama și a văzut în prag două persoane: un bărbat adult, care îi arăta doamnei Shuffleup un ecuson, și o fetiță cam de vîrstă Amandei. Bărbatul purta bermude și o cămașă cu model fistichiu, toată numai culori tipătoare, întinsă pe torsul lui lat așa cum se întind palmierii sub briza tropicală. Ținea în mână un clipboard, avea un pix după ureche și era complet chei. O pereche de ochelari negri îi ascundea ochii și o mustață roșie îi acoperăea gura. Mustața îi tremura de fiecare dată când vorbea.

Spre deosebire de el, fata purta un sarafan lălău de culoare neagră peste o bluză albă. De fapt, era o uniformă de școală, s-a gândit Amanda. Avea părul drept și negru și de sub cortina lui mohorâtă î se vedea ochii strălucind slab. Stătea nemîșcată în timp ce bărbatul se bătâia și se legăna fără să spună nimic.

Amanda presupunea că bărbatul era tatăl fetiței și că ea trebuia să-l însوtească la lucru. Știa că unii dintre prietenii ei erau nevoiți câteodată să facă la fel, în timpul vacanțelor. Nu părea deloc bucuroasă.

Pe urmă fata s-a întors și a privit-o direct în ochi. Bruschețea aceluia gest a făcut-o pe Amanda să treșsară (nu că ar fi recunoscut vreodată). Cu toate acestea, a reușit cumva să-i zâmbească. Era bine să te arăti prietenos, credea Amanda, iar fata din față ei arăta atât de nefericită, încât părea singurul lucru potrivit. Fetița cea palidă i-a răspuns cu un zâmbet chinuit, iar între timp s-a întins și l-a tras de mâne că pe bărbat.

El a tăcut.

— Nu sunt aşa de sigură că vreau să răspund la întrebări în pragul ușii, a zis mama Amandei. Îmi puteți lăsa un formular de completat? Ceva care să poată fi trimis prin poştă? Sau... Dar chiar sunt destul de ocupată în clipa asta.

A făcut gestul de a dactilografia în aer, ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze cuvintele.

— Vai, nu-i nevoie, doamnă, a chicotit vesel bărbatul. Nu-i deloc nevoie. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat într-o după-amiază cu vreme atât de placută. Vă las acum. Mă duc.

A scos o batistă din buzunar și și-a șters sprâncenele, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat pe alei.

După ce a închis ușa, mama Amandei a zis:

— Ce ciudat!

— Ce voiau, mamă?

— Să întrebe cății copii locuiesc aici și alte lucruri asemănătoare. Mi s-a părut teribil de ciudat, scumpă. De aceea m-am descotorosit de el atât de iute.

— Ea părea foarte nefericită că trebuie să meargă cu el peste tot, a zis Amanda, întorcându-se pe hol, unde o aștepta Rudger.

— Ea, dragă?

— Fata.

— Care fată?

Amanda a lăsat capul într-o parte și s-a uitat la mama ei.

— O, nimic, a zis ea, fluturând din mâna și trimițând-o înapoi la lucru.

Mama avea o treabă importantă și Amanda se străduia pe cât putea să n-o incomodeze.

— Vorbeam cu Rudger.

— Rudger, a zis îngăduitoare mama. El e bine? Aveți treabă azi?

— Da, facem speologie.

Pe urmă Amanda s-a întors în peșteră, căutându-și drumul pe pipăite prin intuneric, strecurându-se pe lângă formațiuni stâncoase străvechi cu formă de aspirator și printre stalactite reci și umede, din care picura. I-a spus lui Rudger ce observase.

— Iar mama ta n-a văzut-o pe fată?

— Nu.

— Nu se uita la ea?

— Ba da, se uita. Doar nu crezi că-i proastă. Știi la ce mă gândesc eu, Rudger?

— Cred că știu.

— Bărbatul acela. Are și el un prieten imaginar, la fel cum te am eu pe tine.

— Ei bine, mă bucur că nu sunt singur, a zis Rudger.

Unii copii au nevoie ca părinții lor să le acorde foarte multă atenție. Unii copii au nevoie să fie supravegheati permanent. Ziua li se pare irosită dacă nu au în jur oameni mari care să fie martori la tot ce fac. Se plăcătesc când sunt lăsați singuri mai mult de cinci minute (uneori, mai puțin). Se bosează, se necăjesc, bat din picioare și bombăne.

Amanda nu fusese niciodată un astfel de copil. O încântă întotdeauna să rămână singură. Când era mică, petreceau ore în sir cu foi mari de hârtie și cutii de creioane colorate, desenând hărți și monștri și plănuind aventuri. Era mai mult decât bucuroasă să stea în pat și să citească sau să navigheze pe ocean. Când se ducea acasă la alți copii, pentru petreceri aniversare sau ca să rămână peste noapte, părinții respectivilor ii telefonau căteodată mamei ei și ii spuneau lucruri de genul: „Tocmai am găsit-o pe Amanda sub masa din bucătărie. Spune că barca ei a fost înghițită de o balenă și că acum așteaptă ca animalului să i se facă greață... Ați vrea să veniți să luati?“ La care mama ei răspundea: „Vrei ea să vină acasă mai devreme? A spart ceva? Nu? Atunci vin la ora șase, cum am stabilit.“

Pentru că Amanda se pricepea atât de bine să-și țină singură de urât, să inventeze aventuri și să exploreze povești încipuite tot de ea, mama putea, chiar și în vacanțele școlare, să-și petreacă mai tot timpul lucrând la ea în birou (le trimitea e-mailuri, fișe de calcul și tabele domnului și doamnei Shuffleup, bunicii Amandei, cărora le ținea contabilitatea afacerii) sau ocupându-se de olărit în bucătărie și așteptând să fierbă ceainicul în timp ce asculta radioul, sau întinsă pe canapea cu picioarele ridicate (doar zece minute!), cu un pahar de vin alături, în mijlocul după-amiezii. Uneori chiar uita (aproape) că are o fiică.

Asta nu înseamnă că doamna Shuffleup nu era o mamă bună sau că n-ar fi apăsat *instantaneu* iconița *Salvare* pe computer ca să meargă să-i citească

o carte Amandei, să joace cu ea un joc, să-o ajute la teme sau să meargă la cinematograf dacă Amanda i-ar fi cerut asta. Se bucura însă că Amanda era genul de fată căreia îi plăcea să-și vadă singură de ale ei. Poate pentru că o făcea să se simtă mai puțin vinovată că petreceea atât de mult timp lucrând în birou.

Într-o duminică dimineață, la câteva săptămâni după prima apariție a lui Rudger, doamna Shuffleup a răspuns la telefon. Stătea la birou, uitându-se ba la ecranul computerului, ba pe fereastră, în grădină, unde se juca Amanda.

La celălalt capăt al firului se afla mama ei, buni Downbeat, cum o numea Amanda. Au pălăvrăgit o vreme despre una, alta, aşa cum fac adulții, până când doamna Downbeat a întrebat de nepoata ei.

— E pe-aproape? Vine să mă salute?

— Nu, mamă, a zis doamna Shuffleup, e afară, în grădină, se joacă cu Rudger. Nu vreau să-o întrerup.

— Roger? a întrebat mama doamnei Shuffleup. Are un prieten nou?

— Oarecum. E nou, într-adevăr, și e prieten, numai că...

— Ce anume?

— Ai să râzi, mamă. Ai să spui că sunt prea îngăduitoare cu ea sau că o ignor prea mult. Ori una, ori alta.

— Nu fi prostuță, scumpă mea, a zis mama doamnei Shuffleup. Spune-mi!

— Rudger nu-i tocmai real.

— Nu-i real?

— Nu, e un prieten imaginar. Amanda l-a inventat acum o săptămână, dar au devenit inseparabili. Trebuie să aibă locul lui la masă și tot restul. Nu râde!

Dar mama doamnei Shuffleup nu râdea. Părea mai degrabă nostalitică.

— Lizzie, scumpă, a zis ea. Fridge îți mai spune ceva?

— Frigiderul? a întrebat mama Amandei. Despre ce vorbești?

— Despre prietenul *tău* imaginar, dragă. Parcă era un câine, nu? A trecut multă vreme de atunci, desigur, dar când erai mică nu plecai nicăieri fără el. Pisicile nu aveau voie în camera unde era și el. Le dădeai afară, ca să nu se sperie Fridge.

— Nu-mi aduc aminte, a zis mama Amandei, întrebându-se cum de uitase ceva care sună atât de memorabil.

— Vai, dragă, întreabă-l pe fratele tău când vorbești cu el data viitoare, a zis mama doamnei Shuffleup. Tu și Fridge îl scoateați din minți.

După aceea, au discutat despre alte lucruri, starea vremii și munca, anghinarea și artrita, genul de subiecte plăcute de către care vorbesc de obicei adulții.

După ce a închis telefonul, mama Amandei a rămas în liniste la birou timp de câteva minute. S-a uitat pe fereastră în grădină și a zâmbit văzând-o pe Amanda cum sărea de pe bancă, pictată cu albastru pe față și cu un băț în mână, hăulind ca un străvechi războinic scoțian și sperind-o pe sărmana Oven, care lenevea într-un strat cu flori.

Pisica a luat-o la goană și s-a refugiat în bucătărie.

Doamna Shuffleup s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a gândit la Fridge. Acum, că mama ei pomenise de el, descoperi că își aducea aminte câte ceva. Aproape că-și putea aminti cum arăta. Nu era cumva un ciobănesc bătrân? Poate. Trecuse multă vreme de atunci și, chiar dacă avea senzația că putea rememora un lucru sau altul (mirosul de câine ud, de pământ și de mucegai, atunci când Fridge dormea la ea sub pat, de exemplu), cele mai multe amintiri îi dispăruseră din minte după ce crescuse și rămâneau pierdute.

Era *clar* totuși că inventarea unui prieten nu-i provocase *ei* niciun rău, așa că nu avea de ce să-și facă griji pentru Amanda. În timp ce unii dintre adulții pe care îi cunoștea ar fi stat de vorbă cu psihologul încă de la primul semn de imaginație observat la copiii lor (ferească cerul de o asemenea grozăvie!), doamna Shuffleup era mai mult decât fericită să-și împartă casa cu Rudger.

În plus, din tot ce-i povestise Amanda despre Rudger, băiatul nu părea să aibă vreo influență proastă asupra ei. De fapt, în taină, mama era puțin îngrijorată pentru *el*.